

(تو امیں حق ءمُز پہ شائرء)

پیاپیں لچھے پتو

کتاب..... پیاپیں لچھے پتو

شائر..... منیر مومن

اول چاپ..... مارچ 2015

دانگ..... 1000

سرتاک..... نذیر احمد

نہاد..... 200

منیر مومن

شنگار: گدار پبلیکیشنز پسنی

پیش تران

لبرانک نیمونے وتی پہمگ ء، وتی پد جننگ ء پھ وتا سر
 بوگ ء..... لبرانک ء داں اے وهدء ہزار مانا درگیجک بوگ انت، رنگ
 رنگیں تران ء باوست دیما تلگ انت، بلئے گپ یکے کہ لبرانک ء تلب ء
 حاجت بس ہمیشکہ منگ ء زندگ مانیت کہ انسان چہ ہر کار ء سیر بوت
 کنت، چہ ہر ندرگ ء شزار ء اپتک بوت کنت، بلئے وتی شوہاز ء پہمگ ء
 شزار نہ بیت ء پھ وتا سر بوگ ء اوست ء درآمد کت نہ کنت۔

اے کتاب کہ شمنے دست ء انت گوں ہمے اوتاگ ء بندوک
 انت۔ وتی گسر کپک ء ندرگ انت، ہما پدانی شوہاز انت کہ گوات ء

برشانہ ی من کبوتریست کہ از دہان تو آب می خورد
 برشانہ ی من کبوتریست کہ گلوی مرا تازہ می کند
 برشانہ ی من کبوتریست با وقار و خوب
 کہ با من از روشنی سخن می گوید

(احمد شاملو)

رُپتگ اُنت، ہما شئیر ء سپر اُنت کہ گوں زِندء پِڑا تگ..... اے منی اولی کتاب اُنت کہ چذیل ء بام ء رواج گپتگیں پابندیاں آجوانت۔ اے تہر کہ ایشی ء prose poetry گش اُنت مذنیں سَندے گوازیگ ء رند ہم اڑوکی (منازعم) اُنت۔ انگہ رم ء لچھ ء نیام ء اوشتا تگ۔ ایشی ء مستریں سبب پیشرد ء زیل ء یلہ دَیگ اُنت..... بلئے جیرگی ہبر ایش اُنت کہ ”شئیر“ سنگ ء زیل ء ردء پیشردانی نام اُنت یا چریشاں جتا ہم ”شئیر“ ء وجودے است.....؟ و ہدے ماشئیر ء ہمراہ سپر کنیں، شئیر ء مارگ ء جہدء کنیں گڈا اے ہبر تچک بیت کہ آہنگ ء پیشرد پہ شئیر گشگ ء ازباب (tools) اُنت، شئیر ء تہنائیں جو ہر نہ اُنت۔ چشیں بازیں شئیرے ہر روچ مئے دیما گوزیت کہ آہانی زیل ء آہنگ ء تہا چ وڑیں کمی گیشی نیست، ردء پیشردانی درء بست سک و شئما اُنت بلئے چ سر پدیں مردم آہاں شئیر گشت نہ کنت۔ اگس ما کمیں پہ راہ رواجی اوں بہ جیڑیں چشیں بندانی امبارے مچ بیت کہ لس مہلوک آہانی پوشاک (ردء پیشرد، سنگ ء آہنگ) ء سبب ء آہاں شئیر سر پد بیت بلئے جوہر اش شئیر ء نہ اُنت..... بلئے اگس یک تہرے بے ازباب ء نیون ء بے سلاہ ء سنج ء، ء تہنا وتی اسل ء جوہر ء زور ء و تا میننگ ء شئیر بُوگ ء توان ء بداریت گڈا

جد ء گہتر چی اُنت.....؟ بلئے چو کہ مہلوک چہ کرناں پیشرد ء آہنگ ء را شئیر سر پد بُوگ ء پیدا ک اُنت، اگس شئیر چریشاں ابید ء جتا ہم چیزے است گڈا آئی ء درگیجگ ء چبجارگ کمیں گران کپیت۔ ء پدا انگہ دگہ جیڑ ہے ایش اُنت کہ اے تہر پہ ہما شائراں پلے بُوگ کہ زیل ء آہنگ ء برجاہ دارگ پراہاں گرانیں مُشکلے ات۔ اے تہر ء کہ سنگ ء زیل ء پابندی ہلاس گت، گڈا ہر چی کہ دپ ء دراتک مہلوک ء گشخان گت۔ نوں اگس مردے ردء پیشرد ء سنگ ء آہنگ ء سلاہ ء ازباباں گوں شئیر creat گت مہ کنت، گڈا ہشکلیں دستاں کجام زہم ء شانیت۔ پے ہاترا اے تہر ء تہا ہمبچو بے شئیریں شئیر گشگ بُوگ کہ مردم ء اے تہر ء شئیر بُوگ ء سر ایسہ نہ کنت۔ بلئے راستیں ہبر ہمیش اُنت کہ اے تہر ء تہا اسل شئیر کہ گشگ بیت آ باز زیبا ء وانا ک اُنت۔ بلئے پہ ہے زیبائی ء سر بُوگ ء چریشی ء کار گرگ ء ہاترا مردم ء شئیر ء چند زا نگ لوٹیت۔ شئیر چی یے.....؟ اے جُست چہ ازل ء برجاہ اُنت ء پَسہانی یک بزیں جنگلے رُدان اُنت..... کشک کجا درکنیت؟ روچے ہزار گپ، سد ہزار باوست..... بلئے راستی انگہ ہما اُنت کہ شئیر چی یے.....؟ چو کہ اے solid ایں چیزے نہ اُنت کہ مردم ء وتی روچ روزینی ہساب ء کتابانی وڑا بہ گیشینیت ء دست ء

بدنت، ہمیشہ کٹھک تابوران انت غسپر برجاہ انت..... رچرڈس جاگے گشیت کہ ”شیر ۽ کارمانا ۽ مانا ۽ رسنگ ۽ سینگ انت“ ۽ انگہ کمئیں دیمتر اوت کہ ”شیر ۽ گوں بستگیں ۽ چکیں سرشون ۽ چچ کار نیست“..... یا شیلے گشیت ”شیر آدینکے کہ ہر اینیں دروشماں زبیدار پشداریت“..... یا ”شیر ہر شے ۽ زیبائی ۽ تہا بدل کنت“..... نوں اگس مردم ہے دوئیں دانکانی ریس ۽ پڑیس ۽ بہ بندیت ہزارانی تاک سیاہ بنت، پرچا کہ شیر تجریدے ۽ تجریدی وڑ ۽ پیماں گیشیت بوت کنت۔

لچھے ۽ بندے بہ بیت یادستونک ۽ جٹکے، اگس شیرے گڈا آئی ۽ تہالیز ۽ ہیال نہ گوں یک دومی ۽ یکجان بنت ۽ نیکہ بیرگ ۽ سد انت، شیر ۽ تہا نچش بیت کہ برے برے ہیال یا مارشت ہمالزیاں ہم ہوار گچیت کہ آ اسل ۽ شیر ۽ تہا مان نہ انت۔ برے برے انچیں لیز ہم ہوار کپنت کہ آدگہ لیزانی جاگہ ۽ کار کنت، من اگس کمئیں ارزاں ترے بگشاں گڈا اے وڑ انت کہ شیر ۽ تہالیزانی در ۽ بست انچو بیت کہ سیاہگ (text) ملار بیت، انچو سما کپیت کہ لیزانی پاد چہ سیاہگ ۽ زمین ۽ کمئیں چست انت۔ چو کہ ملاریں مردے و تا انچو سبک سما کنت کہ آئی ۽ ہیال ۽ منی گام چہ زمین ۽ کمئیں برزتر ایریوگ ۽ انت۔ شیر یا لچھے اسل ۽ سیاہگ ۽ ہے ملار ۽ نام

انت۔ اے چو کہ جاوڑے (کیفیت) ہمیشہ ایشی ۽ گیشواری ۽ ہر جتا جتا انت، بلئے اسل ۽ دُرس ہے جاوڑے cover کنگ ۽ جہد انت، ۽ ہے اگس ۽ دروشم گیشینیگی انت..... ہے ملار شیر ۽ چہ رم ۽ جتا کنت۔ نوں چہ بنیاد ۽ ہے ملار ۽ پڈر کنگ ۽ ہا ترا مردماں لہتے سہارا شوہاز اتگ۔ اے رد ۽ پیشرد، سنگ ۽ زیل بس ہے جاوڑے سہرا کنگ ۽ نیمون انت۔ بلئے ایشانی یکشلیں کارمرزی ۽ میزان میزان ۽ ہما کہ اسل شیر انت آ اندیم بو ان بوتگ ۽ ہے نیموناں مہلوک شیر سر پڈ بوتگ..... پداو ہدے کہ اے زانت پھتہ بوتگ کہ شیر چرے نیموناں جتاواں وجودے داریت گڈا prose poetry ودی بوتگ..... بگندے ہے گپ انت کہ پال ولیری ۽ اے وڑ گشنگ ات کہ ”رم ۽ شیر ۽ تپاوت ہما انت ہما کہ روگ ۽ ناچ ۽ تپاوت انت“ آ گشیت کہ رم روگ انت ۽ روگ ۽ مراد ترا پہ منز لے ۽ رسینگ انت، و ہدیکہ تو منزل ۽ سر بوتے گڈا روگ ۽ کرد ہلاس بیت، بزاں کہ روگ ۽ مکسد پیلہ بیت۔ ہے وڑ ارم انت کہ آئی ۽ تہالیزانی کار ہیال یا گلوہ ۽ سر کنگ انت، و ہدے کہ کلوہ سر بیت گڈا لیزانی مکسد پیلہ بیت۔ ۽ ہیال یا کلوہ کہ سر بیت ہما چیز (لیز) ۽ سبب ۽ کہ ترا سر بوتگ، آئیاتو شمشوشے۔ بلئے اگس روگ ۽ دیم پدی ۽ ناچ ۽ بزورے گڈا چوش انت

کہ ناچ تراہج جاگہء سر نہ کنت ء شیرناچ ء وڑا انت کہ ایشی ء ملسد کلوہ سر
کنگ نہ انت۔ پمشکہ شیر ء تھا لہزانی بستار دومی (ثانوی) نہ بیت بلکس
لہزانی ہستی شیر ء ہستی انت۔ اے بابت ء ٹی ایس ایلیٹ ء ہم گشتگ ات
کہ ”مالہزانی تھا سر نہ کشیں، لہزانی نیمگ ء چاریں“ ادالہزانی تھا سر کشتگ ء
متلب لہزانی تھا انگہ دگہ چیزے ء در گجگ ء جہد انت۔۔۔۔۔ اے تو امیں
ہبرانی مول ء مراد ایش انت کہ شیر ء تھا لہز ء شیر یکیں چیز جوڑ بنت۔ چہ
لہزاں آدم شیر پشت نہ کپیت ء چہ شیر ء آدم لہز۔۔۔۔۔ نوں چوش انت
کہ لہزانی پہ شیر بُوگ ء ہاتر ء ہے ملار، ہے سحر لہمی انت ء اگس کسے ء کرا
ہے ملار ہے کیہوی ہمینچو توانا انت کہ ابیدہ دگہ از باب ء نیمونے ء وتا سہرا
کت کنت تہ باید انت کہ آزر گریں شیر بگشیت۔ ء اے تہر ء تھا شیر گشتگ ء
یک پاندگے ایش انت کہ ادا اشار و تا چہ بازیں cliches آں رکینت
کنت۔ پرچا کہ ہر شیر می چاگرد ء تھا پیشرد ء آہنگ ء مدامی کار مرزی ہمینچو
cliches جم کنت کہ اگس ستر آہانی ہیال دارگ بہ بیت ء وتی دامن ء
پہریزگ ء جہد کنگ بہ بیت بلنے انگہ چیزے نہ چیزے مان اڑیت، ء ہے
مان اڑگ ساچشت ء ر و عدم ء مستریں دژ من انت۔
ادامنا لہتے درور گیر آہگ ء انت، بیاسنیل نے کنیں۔

من در این تاریکی
فکر یک برہ روشن ہستم
کہ بیاید علف خستگی ام را بچر د
من در این تاریکی
امتداد تر باز و ہایم را
زیر بارانی می بینم
کہ دعاهای نخستین بشر را تر کرد
(سہراب سپہری)

And if you sometimes happen to wake up
on the porches of a palace
in the green grass of a ditch
in the dismal loneliness of your own room
your drunkenness gone or disappearing
ask the wind

time to get drunk

(C. Baudelaire)

بہ تو گفتم ”گجشک کو چک من باش
تادر بہارتو من درختی پر شکوفہ شوم“
و برف آب شد شکوفہ رقصید آفتاب در آمد
من بہ خوبی ہانگاہ کردم
چرا کہ تو خوبی و این ہمہ اقرار ہاست
بزرگ ترین اقرار ہاست
(احمد شاملو)

آسمان کا ایک حصہ
میرے دیکھنے کیلئے ہے
اور زمین کا ایک حصہ تیرے چلنے کیلئے
سورج تمہاری آنکھوں سے نکلتا ہے اور چاند

the wave

the star

the bird

the clock

ask everything that plees

everything that groans

or rolls

or sings

everything that speaks

ask what time it is

and the wind

the wave

the star

the bird

the clock

will answer you

میرے دل میں ڈوب جاتا ہے
 سمندر کا شور تمہارے دل میں بند ہے اور
 دریا کی خاموشی میری آنکھوں میں
 تم ایک کشتی میں سفر کرتی ہو اور میں
 اسکے ساتھ اڑنے والے بادل میں

(ذیشان ساحل)

مجھ سے باہر ایک جنگل ہے

جہاں ہر شام

میں درختوں کے درمیان

دُھوپ کو آخری بار دیکھتا ہوں

اور نکل جاتا ہوں

(ذیشان ساحل)

اے شیریں ٹکڑے کہ بُرزا بشتہ اُنت، ادا نہ پیشردے زیب غزینت
 است غنیکہ سنگ غ آہنگ و سحر روان اُنت بلئے شیر چہ سیاہگ و سر

رچک و اُنت، ہما کنپ، ہما ملار، ہما کیہوی زندگیں وڑے و چول جنان
 اُنت، شیر کہ اے سیمسراں سر بیت گڈا آئیاریا پوتی سہرائی و پچ نیون و
 از باب و حاجت نہ اُنت..... زیل، زیر غ پیشرد شیر و جو ہر و نہ اُنت
 بلئے اے کہ وہدے گوں شیر و ہوار کپنگ اُنت ایشاں پہ شیر و انچیں کارے
 کنگ کہ شیر و بہرے جوڑ بوتگ اُنت..... چو کہ ہر زبان و ہتا لبزانی
 امبارے بیت و بازیں لبز بیکلیں بزانت و ہم کار مرز بنت پمشکہ مردم و
 دماگ و جوڑشت انچش اُنت کہ لبز ایلہ دنت و بزانتاں ز پت کنت۔ و
 شیر و رم و یک سر بری تپاوتے ہمیش اُنت کہ شیر مردم و پارزانی و گوں و تی
 لبز و جوڑشت و ز پت بیت و رم ز پت نہ بیت۔ شیر و اے سپت ہے
 زیل و پیشرد و داد اُنت۔ نوں کہ اے تہر و تہا زیل و پیشرد در کاہنت گڈا
 ایشی و ز پت بُوگ و بُو دم یا ہلاس بیت۔ بلئے ز پت بُوگ پہ شیر و گیشیں
 سپت و غلم نہ اُنت کہ ہر شریں شیر یا لچہ مردم و ز پت ہم بہ بیت۔
 و پدا من شائرانی اندرا اے بابت و یک تڑ سے ہم ماراں..... و آ
 ایش اُنت کہ بازیں شائر ہے سر پد بیت کہ اگس اے شیر روان بہ گپت
 گڈا بگندے زیل و بام و جہکیریں شائر یں و نہاد کتر بہ بیت، بلئے چونہ
 اُنت، شیر، شیر اُنت۔ آروایتی technique و بہ بیت یا کہ نوکیں

دروشمے آگس شیر انت آئی ء نہاد ء شرپ ہما انت۔ بس شیر ء وتی اندرا
مہکم ء تو انا ٹوگ لوٹیت ء وتی اسل ء جو ہر بر جاہ دارگ کپیت۔

بلئے چرے اسل ء گوا چنی سبب ء ابید اے تہر ء مانگیشگ ء دگہ یک
نیونے اول است، ء آ نیون اے تہر ء نام انت۔ تہر ء نام سک
unnatural انت۔ بنیاد ء اے تہر ء ودی ٹوگ ء یکیں مول ء مراد
ہے بوٹگ کہ انچیں شیر ی دروشمے بہ بیت کہ اودا شیر ء ارواہ آ جو بہ بیت ء
آئی ء سرا ہچ گیشیں چیز ء بارمہ کپیت۔ پئے ہا تر ارد ء پیشرد ء سنگ ء آہنگ
چرے تہر ء کشگ بوٹگ انت۔ بزاں یک انچیں لچھی تہرے کہ ابید ء وتی
اسل ء جو ہر ء ہچ وڑیں پوشاک ءے سر بارمہ بیت، ماگشت کنیں کہ زگریں
شیر..... من ہر ود ء کہ اے تہر ء تہا شر یں لچھے وانانا ہے ماراں
کہ شیر وتی اسل دروشم ء منی دیم ء پد ر انت..... ء منی ہیال ء اے
تہر ء نام ء ایشی ء شہم پولنگ کتگ، ہمیشکہ رملچھے ء ہمگ ء دلگوش دیگ ء
ہوری ء من ایشی ء نام ء بابت ء اول جیڑگ ہند ات کتگ۔ ء گڈا منا بلوچی
کو نہیں شازی ء تہا یک لہزے ”پیاپ“ دز کپتگ کہ بلوچی ء اے تہر ء
جو انتر یں نام بوت کنت۔ اے لہزے ملا پازل ء جام دُرک ء دو شیرانی
سرشون ء پتا سر بوٹگ..... ملا پازل ء سکیں شیر کن ء تا مدریں شیرے کہ

ہر دم داب کنت نودی شل
گندیم گونگیں گرکی تل
استین ء پیاپیں ترونگل

پازل ء اے بند ء تہا ”پیاپ“ پہ بے کچھے (pure) ء مانا ء
کارمرز بوٹگ، پیاپیں ترونگل بزاں ہما ترونگل کہ چہ استین ء سستگ بلئے
انگہ زمین ء نہ کپتگ ء ہچ وڑیں دز ء ہاک ءے نہ چتگ، پہک ء بے کچھے
انت۔ ترونگل دانکہ زمین ء نہ کپتگ پیاپیں ترونگل انت بلئے و ہدے
زمین ء کپیت گڈا بس ترونگل بیت..... نون بیا ہے لہزے سرشون ء جام
درک ء زیبائیں شیرے چاریں۔

ہر چنت کہ سونہیں ہمسراں
بول ء پیاپیں بچناں
مے ہم کیبیں دوستاں
سوہنا چو مثل بوستاں

جام اول ”پیاپ“ ء ہما بے کچھے ء پلگا ر ء بزانت ء کارمرز کنگ ء
انت کہ پازل ء کتگ ات..... ”پیاپیں بچن“ جام ہما کاڑاں گشیت
کہ انگہ گوں کس ء ہمنا دنہ بوٹگ انت، ء چہ ہچ رنگ ء بو ء آشنا نہ انت۔

چرے شیراں اے گپ تچک بیت کہ ”پیاپ“ ء بزانت زگر ء بے رچھ
 انت، پمیشکہ من پہ بلوچی ء اے لچھی تھر ء نام ء ہاترا ”پیاپ“ ء سلاہ ء
 دیاں۔ پرچا کہ چہ بلوچی ء ابید آدگہ زبان ہم داں روچ ء مروچی اے تھر ء
 نام ء پہ لاچاری کارمرزکنگ ء انت۔ انگریزی ء چہ فرانسیزی ء رجانک کت
 ء prose poetry کت، بلئے انگہ دجلم نہ انت، برے prose
 poetry ء گشیت ء برے speech rhythm ء نام ء
 بندیت۔ اردو ء و نامانی لڑے رواج گپنگ نثری نظم نظم
 منشور نثر لطیف تم۔ ء دگہ باریں چے چے؟ دگر ایل بلوچی ء اوں
 برے رملچھ انت ء برے ردانکی لچھ اے تھر ء پادانی مہکم نہ بوگ ء
 مزنیں سبے ہم نام انت ہم نام انت کہ ایشی ء بچارے دزین ء پیسہ
 ء شکست کتگ۔ بلئے اے تو امیں گپاں جیڑاں ء من چہ و تا اے جسٹ ہم
 کتگ کہ اگس آدگہ زبان اے تھر ء گوں ہمے دورگیں ناماں زرت کعت گڈا
 بلوچی ء پرچامہ زوریت؟ ء پدا گوں ہمے جسٹ ء اے پتہ اول ہوار
 کپت کہ لبز انک ء ساچشت ء راہ ء بچ رہند اڑاند نہ بیت ء پدا اے
 رہندے اول نہ انت بس لاچاری یے ء لاچاری ء توک ہمینچو زوت چہ
 گورالگو شگ بہ بیت پہ لبز انک ء ساچشت ء جواثر انت منی بس

پہ بلوچی ء سلاہ ہے کہ اے تھر ء نام باید انت ”پیاپ“ بہ بیت، اگس بلوچی ء
 تب ء کپت و شتر انت، اگس نہ کپت ہم جیڑ ہے نہ انت پرچا کہ ہر تھروتی
 جو ہر ء بستار ء مانیت البت اگس نام genuine بیت تہ تھر ء سپر آسان تر
 الم بیت۔

اے کتاب ”پیاپیں لچھے پتو“ یک لچھے کہ جتا جتا میں بہرانی تھا
 انت، ء ہر ٹکروتی تھا سر جمیں لچھے ہم ء یکیں لچھ ء بہرے ہم۔
 گڈسرا یک الھی دانکے ایش کہ منی اے لچھی تھر ء نیمگ ء
 آہگ ء سبب منی مہروانیں سنگت غنی پہوال ء و ہد ء بے و ہدیں کڈن بوتگ
 انت ء اگس پہوال ء منا اینچو کڈن مہ کتیں بوت کنت کہ اے نیمگ ء منی
 دلگوش دیگ ء کارانگہ مہتل بوتیں۔

(منیر مومن)

۲۲ اکتوبر ۲۰۱۴

من پہ تو تھنا گنوک بُوگ نہ لوٹاں
 کہ اے تئی زبانیٰ ءنہاد نہ انت
 تو پمن انچو دلکش ے
 کہ مناہروڑا
 پہ تو شیوار بُوگی انت
 گنوک بُوگی انت
 عزندگ بُوگی انت

بالوئی بانزلے
 من کہ دست شہاؤرت
 چوالوتے ء منی دست ء دل ء ایریوت
 ء من چہ بام ء آسگ ء پیش
 شب ء چراگ ء نیام ء
 زمین ء روپگ ء
 نمبگیں آجونی ء بالوئی بانزل ء
 گوں وتی دعاہاں ینگ
 ء تئی بُت ء جوڑکنگ لوٹاں
 پرچا کہ شب ء چراگ ء نیام ء
 ہرچی کہ است --- منی انت

شب ء چراگ ء نیام ء
 ہرچی کہ است --- منی انت
 یک نمبگیں آجونی ے
 انچو کہ دمبرتگیں مردے
 وتی کمپان ء دروازگ ء چنچوگ ء پیسر
 چانٹ ء دیماو اب بہ کپیت
 شب ء چراگ ء نیام ء

کہ گوات بو پسیت
 عتوتی ارماناں مرگے بہ کنئے
 عبال بہ دیئے

من وتی تئن عنبشته عوانگ
 وتی چراگ ایر برتکنت
 بلئے من اے گپت عزانان
 ہر دیں کہ آچار بست بہ کنت
 دریاوتی چولاں
 درانڈیہہ کنت
 تو اول سر پدئے
 ہمودا کہ مرگ بال عدمبرانت
 زمین ہندات بیت

دریا،
 آچارانی نیشتہیں گواہیے
 عزمین،
 درچکانی آروس
 گوات عالبان کتگیں سوتے

تو ہرشپ
 ہماپاس عامیت عآگاہئے

چدء پیش کہ تی چمانی تھا
 وپتگیں کپوت بال بہ کنت
 من وتی ہوشام ء ہد یرہے جوڑکناں

من ہر و ہدء کہ تراچاراں
 انچیں زیرے منی گوشاں کپیت
 انچو کہ شندے چہ کو ہسارء بہ نالیت
 انچو کہ بیر کے گوات ء سئوتاں الہان بہ کنت
 بلے منی ہوشام
 نہ کو ہے بیت۔۔۔۔۔ نہ شندے
 نہ بیر کے
 و ہدے تی چمانی تھا وپتگیں کپوت
 اے ہد یرہے سرابال کنت
 گڈ اتو گوشاں کو ہن بہن
 ء من چماں سی نیناں

تی زیبائی ہامینے
 ء منی تلب ادر کے
 اوش کپاتانی تھا گواچی کنگ بنت
 ء شیرگ تالانی تھا
 نہادی ء روائنت
 ہامین بس دو جاگہ ء
 پشت کپیت
 یکے مرگانی سوت ء تھا
 کہ گوات اش زوریت
 ء پہ شینکاں بارت
 یکے ادرک ء نکت ء
 کہ مچ ء کرک ء نشتہ
 ء پچ نہ گشیت

شپ کہ پیر بیت
 گڈ امن زوران ء کا پر ء درنگ ء ایرے کنناں
 بلے تئی ترانگ استالان ءے واب ء نیلیت
 ء استال چوشیر ء سستگیں ٹنگ ء گر یونت
 تئی ترانگ مرچاں دیونگ انت
 منی دل لوٹیت کہ
 من اچ وت دُور بہ بندان ء کپودر بہ سزاں
 بلے من زاناں
 اے گنوک بال ءے دنت
 ء پداکد وہانی
 کوریں چم گوں من درمان نہ بنت

تئی ترانگ مرچاں دیونگ انت
 من کہ در چکے سنیل کنناں
 کئیت در چک ء تہاوتا چیر دنت ء لڈیت

جنگلے وتی پونکیاں وارینگا ات
 منادوست بوت
 دمانے رندچاراں
 تئی ترانگ جنگل ء تہا ساہ زورگا انت

پہ کسانکیں مرگے ءِ شپد رنگ ءِ
 زروانے سازات کفنے
 گڈامناتوار بکن،

من وتی چاریں نیمگاں
 چماں شانک دیاں
 پچ نیست
 دُوریک دعائے گنداں کہ جُنزگ ءِ انت
 برے درچکے بیت ءِ برے زروانے

ہماوہدء کہ تو منا پچہ نیاؤ رنگ ات
 من ترا دعائے ءِ وڑا
 وتی پرہ گاہ ءِ کشت
 ءِ اچ وت شمشکار بوتان

مرچی کرنے ءِ رند
 تو چدا گوستے ءِ منا گشت
 ”اگس جگہہیں بیتواری ءِ زراء

اے نیونے.....
 کہ تئی واجاہ ءنپاد ءچیراچاتے جنت
 توئے گندے گڈا
 پھوت بانزل لوٹائینے
 ءمہرکان ءپر یانی ٹولیے
 تئی زندا کنیت
 تو سرگرے
 بلئے داں اے دمان ء
 تو انکہ تہنانہ بے
 اسرالے..... شہے..... نیونے
 تئی دامن ء بندوک بیت

ترا مہرگے دست ء بوتہ
 تو تچاں بوتگے
 بلئے شہر ترا گندگ ء بوتہ
 تو تہنانہ بوتگے
 ہما دماناں کہ کس نہ بوتہ
 بلئے ہالے۔۔۔۔۔ الوتے۔۔۔۔۔ شہے
 مدام تئی دامن ء بندوک بوتہ
 اے اسرالے.....
 کہ تئی واباں اچ تو پلٹیت
 ء تو آہانی شوہاز ء بے و اب بے

چہ زبانی آتراپ ء ڈن گوازینتہ
 بکندے من
 اے دنیا ء اولی مردماں
 کہ مناوتی آسندگ ء گم نہ انت
 (آمن چو جو کت ء
 تئی واہگ ء گورادانتہ)
 مناوتی زیک ء بیرنگی ء
 بے تاہیرکتہ
 نوں من لوٹاں کہ وتا
 یکمرے پدا
 تئی امبازاں ودی بکناں

باریں چنت منزل ء رند
 اے سفر تئی درگاہ ء دیم ء سربوت
 عتی مہر ء
 زندا نچیں مکتبے جوڑکتہ
 کہ اوداہر روج
 مناہے وانینگ بیت
 کہ من گوسگلیں سند

توزیبا ترے
 چه ہرنہ رسنگیں شادہء
 چه ہر سنگینیں گمء
 توزیبا ترے
 چه شپء پونگلیں سترء
 چه سہبء روشنائیں پارسائیء

توزیبا ترے
 چه ہمارا سستیء
 کہ واہگء آسرا انت
 چه ہما چراگء

دوشی من تہنا اتاں
 غتہنائی کہ دلء سرکشیت
 شپ تہا تر بیت
 دوشی شپ سک تہا رات
 داں تی دراہیء بانگواہء
 من باکسء ڈیل روک کنان کنتت

شپ پدا دیما انت
 غمرچی باکسء ڈیل مان نیست
 کمیں تڑیکتر بیا
 کہ تی رنگء جلوہانی مہرگاں
 وتی ہو رکیں باکسء بہ کنان
 شپ دیما انت
 غتہنائی کہ دلء ایریکپیت
 سک تہا تر بیت

تئی جتائی ء شپ ء
 تیوگیں شہرا میر برتہ
 منی چم.....
 بس پہ منی تسلّا دیک ء سرگا انت
 تہاری شُد یکیں پٹی یے
 سراپ کنان تہا پترگ لوٹیت
 درچک ء دیوال گل و رگ بوتگنت
 گباریں وہے ساہ زوریت
 نہ چراگے پسکاریت

کہ شپ ء دمکاں گار انت
 ء روج ء نہ گندیت
 تو زیبا ترے
 چہ ہما دروگ ء
 کہ ہر روج تئی مہر ء نام ء
 من گوں وت ء بنداں

تو زیبا ترے
 چہ منا، چہ منی اوست ء
 تو زیبا ترے
 چہ وتا، چہ وتی زیبا ئی ء

شپ و تا جا گہے گار کنگ لوٹیت
 چو پیر مردے ء دزلٹ ء
 کہ گسر بوتہ
 چوانچیں چکندے ء
 کہ وپتگیں مردے ء لٹانی سرا
 چوپا تو ء بال بکنت
 ء مندگ ء بیہال بہ بیت

شپ-----

کہ شپ ء چاریں آتراپاں
 تو اسر پنگ انت
 رنگانی چچھا رگ انت
 بلئے اندرے ہو رک انت

بس تہاری شلیت
 ء چرت تو ار کنت
 منی کش ء کرا ہرچی
 پر شگیں گمب، تہت، کوپ، کدہ
 چنک ء دامن
 ہرچی چرے تو ار ء سر رتکہ
 تو کہ کائے
 گڈاروپکے بیارگوں
 من ء تو ہو رہیں ء چرتانی تو اراں روپیں

شیرِ ادا مانِ اَدَّت
 درانڈیہہ کتگیں کپے
 انجیں چاڑے کہ ہج سیمسرا ہنکین نہ کنت
 نہ چوشدء شاہگانِ انت
 کہ ہر پیرِ گاہِ اَبُہ ردیت
 نیکہ چو ہوشامء روانِ انت
 کہ ہستیء بہ ملیت
 شیرِ اِ چاڑ

چراگِ اوتی چم شمشگِ انت
 اُرنگِ اُپولنگِ اِتپاوتِ اے گارکتہ
 چراگِ ہر گاریں کسبے اِسپاہِ انت
 ہر نگیں پولنگ
 اُزیریں دُژمانانی واہندِ انت
 بلتے تو۔۔۔۔۔
 نہ گوں شپِ اَسیلِ اتے
 نیکہ گوں چراگِ اے
 اُشپِ اُچراگِ اِنیامِ اے
 ہرچی کہ است۔۔۔۔۔ منیِ انت
 من تئی اہدانی حیمہ اِباہوٹ
 کہ اودانہ شپِ است
 نہ چراگِ نہ من
 بس توئے اُعتی مہرِ انت

شاندانی پڑی پہ گیک ایرانت
 دابانی مہرگ انچوشنگ انت
 گشے پہ نہاد نہ انت
 عچیر گچ عسراشموشگ بوتگنت
 سہتانی زیر،
 وہدے وتی دپتر عچ کنت
 گڈاد ومانانی واداریں گورستان
 زندگی عسواساں چچ گپت
 اے ماسی سٹشی عتلاہ عکار جاہ انت
 ایشی عدیوال،
 چہ بنی آدم عستک عہاکاں جوڑ بوتگنت
 اے کار جاہ ع
 دریگ عدر وازگاں جم گوں وت کار انت
 پہ ادا اتگلیں مردماں
 نہ منیم بستارے داریت

نہ روگنیں شہر عچراگانی تہاپد ر بیت
 نیکہ سٹگلیں گیا بانے عگباراں شہمیت
 اے یک دراٹدیہہ کتگلیں کپے
 انچیں لذتے
 کہ گوں تو ہور کندگ عوہداں
 دست عسراء سماریت
 یاتئی دوری عگر یوگ عدماناں
 چونو د عمہر عساچان بیت

ہور نہ بُوگِ عات
 بس کسہے ۛ دمکانی تھا اوشتا تگیں بے
 پوت یک کدہے منیم
 ۛ جگے سواس ۛ شوہاز ۛ تابان ات

ہور نہ بُوگِ عات
 کشک وتی ودی بُوگِ ۛ روج ۛ را
 نامے بندگ ۛ پگراں بے تاہیر انت
 نہ توچ من پیسراتے
 نہ من اچ تورند اتاں

ہور نہ بُوگِ عات

نہ پیسہ جیڑ ہے بیت
 من انا گہ یک روچے گوستاں
 کہ اے کار جاہ ۛ دریگے
 منی چمانی تھا چ کُوت
 اودا تو نشتگ اتے
 چہ ہماروچ ۛ رند
 من ہر جاہ بُواں
 ماسی سٹسی ۛ تظاہ ۛ کار جاہ
 منی ہمراہ انت
 ۛ ہمے دریگ منی چمانی تھا چ انت
 دریگ ۛ تو نشتگ ۛ
 شاندانی پڑی پہ گیگ ایر انت
 دابانی مہرگ انچوشنگ انت
 گشے پہ نہاد نہ انت
 ۛ منی پُشت ۛ
 دودمانانی واداریں گورستانے

امروز-----
 انچیں جلوانا کیس لوگے
 کہ مردم ڈنن ء در کپگ ء بیہال بیت
 زندگی-----
 چہ ہدء ہیرات کتگیں
 موسماں یک موسے
 ء عشق-----
 ہدء ہنکین ء دُڑا تگیں چراگے

مناجتو ء جمانی تھا

کسہے ء دمکانی تھا اوشتا تگیں بُت
 ہما جاگہ ء اوشتا تک ات
 کہ سفر مئے تھا بند ات بوت
 تو گوں وت جُز ان اتئے
 ء من وتی چوکی لنکک داشنگ ء حیران اتاں
 گواچن ء ہالے ء پوش دیم ء کتگ
 کہ
 کسہے ء چنکے منیم ء
 جتکے سواس پدوت وام کتگ ء سر گپتگ
 بلئے من کہ چارات
 ہو رنہ بوگ ء ات
 تو ہم ادانہ اتئے
 ء من ہم گندگ نہ بوتان
 کسہے ء وتی ہو رکیں دمک امباز اتنت
 ء تہنائی ء تلاوگ ء جان شودگ ء ات

نہ زاناں

اے شہر پرچا و تامنہ اندرے دمکاں

بیکواہ کنگ لوٹیت

من-----

کہ اگس مُرگے چہ من چینک تلب بکت

من دولہزئے دیاں

اے شہر وتی چراگاں پرچا

توارے اے گرنج اے بندیت

اے منی سرُون اے ایرکت

ہماپنسیں کُز اذت ہج گیرنیت

بلئے ہے کُز اذگ اے تام

منی زندے شیر کن تریں ترانگ انت

ہرودے تراچاراں

انچوگمان بیت کہ

من حد اے بست اے

بُرزیں درچکے اے سرا

روشنائیں کُز اذگایاں

انسان وتی سفر عرج عتہا ہم اندیم بوت کنت
 عوتی دست عچراگ عتہا ہم
 من اچ تو جسے کنگی اتاں
 بلے تو چکند ات
 عمن دیست کہتی چکند
 عمنی دل عتراولانی رنگ یکت انت
 گڈامن مہتل بوتان
 مردم عپہ شوہاز عنیون ع
 وتی تو امیں سیال درامد کنگ انت
 کوہسار بہ بنت

توزان ے؟
 منی واجاہ تو ارانی بازارے جوڑ بوت
 عمن اے بازارے
 چومسافرے عسر جنان
 چندے لہز شہاز گایاں
 چندے لہز -----
 انچیں لہز کہ چومہرگ عزیبدار بہ بنت

نوں کہتی جتائی ع
 مرگ اچ من نارزا کنگ انت
 من اے مہرگاں
 وتی تہنائی عگورادیک لوٹاں

کپتگیں دیوال ۽ چیرا
 دگر ہچ نیست ابیدء
 ہماز مانگ ۽ لہتے دماناں
 کہ تو منی نگاہانی پر شاہ ۽
 شمشٹ ۽ راہ کپت ۽

وہد مدام پشت کپیت
 چہ مرک ۽
 چہ گوازی ۽
 چہ داوا ۽
 چہ جنائی ۽

کہ گیا بان ۽ دریا
 اے گل تئی باتن ۽ بہر انت
 ۽ من تئی باتن ۽ سر جنان
 و تاشو ہاز گایاں
 چد ۽ پیش کہ پشت ۽ رستگیں مج
 دست ۽ چراگ ۽ شہرگ ۽ سر بہ بیت
 و تانسی دل ۽ تراولانی تہا در گج
 ۽ من و تائی بچکندانی تہا شو ہازاں

اے کشک کہ مناہر روج پیڑا بیت
 عہر روج جتا بیت
 گیر کنیت عہر بہا بیت
 ہر روج چٹانی تہا تچیت
 بلے منی اندرء سر نہ جنت

اے جہر کہ گوات ء گنو کتہ
 گوارگی انت
 منا کنپ کنت
 پہ دمانے گوں من جلّیت
 بلے مناد یوانگ نہ کنت

رنداوں پشت کپیت
 انچو کہ ہالیگیں کوپ ء تہا چاء
 تنگیں رنگے ء دروشم ء مانیت

مردم کہ ودی بیت
 بس یک کارے کنت
 مگرا زے زوریت ء و ہد ء ٹکراں چنان کنت
 پداہر کسی چاگرد ء تو بچارے
 و ہد ء ٹکر چو آکوٹ ء جمپ انت

بلے تئی جتانی ء گوات ء
 منی آکوٹ رُپت
 بس ہما کپتگیں دیوال ء چیرا
 چندے ژندیں دمانانی ٹکر پشت کپتگنت

زندگی پمن کرگشکی پادبرمشے

 کَشک کہ بندات بُو ت
 یک اسپتیں کرگشکے
 (کہ سیاہیں ٹکٹے مان ات)
 گوں من ہمراہ ات
 من ہجر تہنا نہ بُو تاں

اے گوات کہ چہ زرعِ سرُونِ و ن پیداک انت
 امرو زع بہشتِ عِزیراں ونڈ کنٹ
 بلے منی زیمیر ع بہرے جوڑ نہ بیت

اے کرگین کہ مناوان اے کتہ
 منی شُد عتَن ع جا گاہ دنت
 منی گرم ع سرداں نوشیت
 منی و ابانی ارجین انت
 منی تلوسگاں وتی تہا سنگرینیت
 بلے منی ارواہ ع ہنکین نہ کنت

تو نہ کَشک اے
 نہ جمبر نہ گوات
 نہ کرگین
 تو گوں من انچونژوک اے
 کہ منی ہمراہ ع ہمساہگ بُو ت نہ کنے

مُد ام گوں آئیا گوازی گت
 پدا کَشک گَشاد تر بُو ان بُو ت
 عُو کر گَشک ز مین ء اِیر بُرت
 بلئے من کہ ہر جاہ جُنز اِتاں
 مناوتی پُشت ء
 کر گَشک ء پاد برمش گوشاں کپنت

 بس چندے روچ گوستگ اِت
 کہ کَشک ء تاب گت
 عُو پدا تو منی دیم ء اوستگ اِتے
 تہ چد عُو رند
 من نہ زانت کہ پُشت ء چے است؟
 رنگ، برمش
 گل دیما انتنت
 زیبائی شہرے جوڑ بُو تگ اِت
 بلئے کَشک انگہ روان اِت

عُو پچ گیش بُو ان اِتنت
 یک تابے ء ترا اندیم گت
 عُو من تہنا بُو تاں ----- او لی رندا تہنا
 وتی کر گَشک ء ترا نگ ء کپتاں
 گڈ اتی ز ہیر من کر گَشکے گت
 مرچاں پدا کر گَشکے منی ہمراہ اِنت
 اسپتیں کر گَشکے
 (پچ ٹکٹے مان نیست)
 پُشت ء برمشے رُدان اِنت
 عُو دیما کر گَشکے روگا اِنت

غم بوجیگ ءتئی مسامانی دریا ءدور دیاں
 پدا دریا ء بوجیگ ہردو
 تئی چٹمانی تھا وپس انت
 غم من تئی دیدگانی شوہاز ء
 چراگ کشاں، زیم رون کناں
 دردنا زیناں
 کار باز بنت
 امبرے گوزیت
 دانکہ پدا منا و اب بہ گپت
 پگندے دنیا ء را
 پہ بیگہ ء ہلک ء روگ ء
 سہب ء چانٹ لگت کنگ مہ کپیت
 غم منی سہب ء بریگاہ
 تئی لٹغانی نیام ء ہشتہ بہ بنت

ہر سہب کہ و اب ء پادکایاں
 منا بیگہ ء تلپ نلیگ کنت
 غم من کا گدے ء سرا
 در چکے ء آئی ء سا ہگ ء جوڑ کناں
 بلتے سہب بیگہ ء چہرگ ء نہ جنت
 اگس من ہشتہ بزانتیں
 گڈ اسہب ء لٹغانی نیام ء
 بریگاہ ہشتہ کنگ ات

برے برے اے شہر چہ من انچو شزار بیت
 کہ منی چٹمانی تھا تچگ بندات کنت
 گڈ امن شہر ء بوجیگے کناں

ماں کبس ۽ بندیں جنگل ۽
 بیوانکی ۽ ہمے گرنج
 کہ گوں وتی سنٹ ۽ داشتہ
 ایشی ۽ تہاتئی بہرہم ہوار انت

ہامندر یک
 کہ یکروچے توراہ ۽ چتہ
 آئی ۽ ٹک ۽ تہا
 ہماودار ۽ چم زندگ انت
 کہ یک شے ماہ ۽ چہ من لوٹ اتگ ات

منی دیدگ کشکانی گیا بانے انت
 تو امیں کشکانی سر
 یک شہرے ۽ گٹ ۽ ایر انت
 ۽ شہر یک چراگے ۽ پادون ۽
 داں ہماودار ۽ اوشنتوک انت
 دانکہ پوتی آزمان ۽
 ماہ ۽ استال چچ بہ گپت

تو مناسلاہ داتگ ات

کہ بیا

من ءتوچہ وتی و ابانی نیام ءدرکائیں

من چم بند کنتت

شپ پتات ءتگرد ءچیر ء ایرگت

نومنی امروز بس چندے دریک اتنت

ءدریگاں آدم

رنگانی جنگجا ہے ات

روچے ہنکینے ستک

روچے ہلکے ٹہ ات

من تہاری ءبا ہوٹ بوتاتاں

ءتئی واہگ منا پولان ء

انچ منی نژوک ءگوست

داں ذیکیں روج ءہے واہگ ءبرمش

منی ارواہ ءتہا زندگ ات

گڈامن زرت ءکبے جوڑگت

ءکبس ءجنگلے ودی گتہ

پدا کہ جنگل ءہبرنگ لوٹ ات

من بیوانکیانی گر نچے بوتاتاں

مُرگِ گلگِ کنگا اتنت
 کہ گیا بانِ چہمانی رنگِ پرچا شونز انت
 عَمَن چہ و اب گندگِ عَپیسر
 گیا بانے بُوتاں
 مَن دیست کہ مُرگ
 گوں شونزیں تا کاں کد و جوڑ نہ کنت
 سپر ہمدار سنگِ اَت

نکشانی بازارے اَت
 مَن چارگِ اَتاں
 کہ و ہدمارِ پدربچِ انت
 مُدام تابِ وراں انت
 ہردمِ جُزبیت
 عُوچِ کشکِ وئی نہ انت
 مَن وئی پادانی ترا نگِ اکتاں
 چاراتِ دانکہ
 مَنی پادوابِ گندگا اتنت
 عُو تو گُشگِ اَتے
 مَن وئی و ابانی سرا بڈگِ بُو ت
 عُمَن و اترِ اَتاں

انچو کہ تھاریں شپء
ایوکیں چراگے ء مرگ ء رند
وہدء پاد برمش چاتے ء تھاریر و انت
انچیں دمانے ء
پداہند ات کنگ لوٹیت

اے زمین چو اول روج ء آ زمان ء
ساپ ء پلگا رنگ کپیت
ء زند ء گیا بان ء رنگانی ڈنگرڈور کنگ
ء مُرتگیں و ہدء لد جنگ لوٹ انت
گل تاب ء ریسیں پگرانی مار
گرگ ء کٹیرے ء بند کنگ

کہ گیا بان کبس ء کنگ بُت
ء توچہ کبس ء آیمگ ء منا حال دات
کہ شپ ء راچنے نول کتہ
ء دریا ء چراگانی گواچی پکار انت
من سؤتے بُوگ ء در کپگ لوٹ ات
بلتئی و اب
چراچن ء پیسراہ کپتگ انت
ء شپ ء راچن
دوینانی رنگ شو نزات

گواچن ء با نزل پر نیست
 پمشکہ من زمین کو چگایاں
 انسان ء زندا نچیں ہنکینے
 کہ اودار استی ء کشک نہ گوزیت
 مردم لاچار انت کہ مرگ ء رند
 آسیا زمین ء تہا بشو ہا زیت
 بلے من چرے مرتگیں مردمانی
 بے تاہیریں قبریں گوزگ
 ء انگہ جہل تر کو چگ لوٹاں
 پرچا کہ گواچن ء با نزل پر نیست
 نہ مرگے ء نیکہ کانگڑویے

ء کثیر گورمے ء چگل دیگ لوٹیت
 نہ رہسراں دامے پشت بہ کپیت
 ء نیکہ رپتگیں مرگانی وا تر ی ء
 اوستے ساہ بہ کشیت
 اے گیدی ء دامن انچو ہورک کنگی انت
 انچو کہ تی روگ ء رند منی دل ہورک بیت
 انچیں دمانے ء
 پداندات کنگ لوٹیت
 تو کہ وا ترے
 اے زمین چو اول روج ء آ زمان ء
 پلگار بہ بیت
 ء امبروز ء نوکیں بندات
 لچھے ء وڑا
 تی رہسراں بہ شہمیت

دمکاں تچگ دمبرت
 عوتی پادانی تراول منی چمائی تہا ایر کتنت
 مناوتی واب دست عدل عانت
 شپ یدانک پرشتنگ انت
 عچراگ یدروازگ بندرانت
 منی واب،
 چوشدیکیں چونکیاں تو اء انت
 من حیراناں کہ
 زمانگ وتی حاجتاں کجاو اینیت
 گوات دیگر عچہ کجام دریگ ع

مناہما گواچن عشوہاز انت
 کہ چوزمین ع مہروان،
 چوآزمان عشاہگان
 عچوتی گیر عزیباہ بیت

من ماہ، روج عسالانی ازباباں گوں
 زمین ع کوچگایاں
 عتئی رنگ ع نو دپمن ساچان انت
 ہر مردم ع انچیں گواچنے لم لوٹیت
 کہ آتئی وڑاڈ ولد ارہ بیت
 دانکہ مردم آئی ع ہا ترامرت پکنت

ہمودا کہ ہچ تو ارے کاہ نہ رُدیت
 زندگی شیشگیں زگرے جوڑ بیت
 برے برے کہ تی گمان
 مناچ من لکینیت
 گدا من چہ دورے و تا چاراں
 داں گنداں کہ
 مے شہر سجدہ و تھا و اب کپتہ
 نہ زمانگ تھا تک کنت
 نہ من غو تو ڈن و در کپت کنیں
 کس نیست
 مناں.....
 توئے.....
 غ زندگی شیشگیں زگر انت
 کہ شہر و رگانی تھا
 چو جو و تچان انت

وتی پگارے زوریت
 جمبر وتی تریں دامن و کجا پر نچیت
 مناد مکانی تراول
 غ دست و دل و اب
 گوں تو نیم کنگی انت
 شب و چراگ و نیام و
 شاہیے ایر انت
 یکسرے تراول انت
 غ یکسرے و اب
 بیا ایشاں نیم کنیں
 پر چاکہ
 شب و چراگ و نیام و۔۔۔۔۔ ہرچی است منی انت

جنگجاہ نہ ڈیرینگ بیت
 ء نہ گواچی کنگ بیت
 بس چہ جنگجاہ ء لگگ بیت
 ء انگہ کس
 چہ وتی پیشانی ء لگگ ء سو بین نہ بوتہ

انشی من استالاں حال دیاں
 کہ تو
 پریانی لٹھاں لچ آتگیں پُر زیمیریں سوتے ء
 ء من تراوتی چٹمانی نیام ء
 نبشتہ کنگ لوٹاں

مرچاں تو انچو دور پتگ ء
 کہ استال منی نژوک ء پیدا ک انت
 ہے دنیا-----
 کہ ہزار رندا
 تئی شانء چکنداں
 پمن برے پلے برے شہمے
 ء برے زیمیرے ء تہا بدل کتہ
 ہے دنیا
 تئی دوری ء جنگجاہ ء ساز اتہ
 ء منی چٹمانی نیام ء ایرکتہ

ہماروچ ء کہ تو اراں پہ وتی مُشکولی ء
 گوازی ے بنا کنگ لوٹ ات
 غُرنگانی تہا پیرگار کنگ بونت
 ہماروچ ء
 مارشتان ء چم دیگ بوت
 گڈاوتی برہنگی اش مانپوشت
 تو زان ے۔۔۔۔۔ جامگے ء تہا
 یک پُر دوچ غُر زبائیں جامگے ء تہا
 چُخت کبَس وتی امروز ء تیلانک دینت
 تو اررنگانی بندیک انت
 غُر مارشت پہ وتی منیم ء کیا مت انت

شپ وتی کوچنڈگانی تہا
 چوڈو روٹو تگیں سوتے ء انسران کنت
 الوتانی بالو
 چہ زمین ء آ زمان ء بے حاجت
 سفر کنان بنت
 کا گدانی تہا پتا تگیں واس
 پہ دمانے گوات ء رنگ دینت
 غُر پدا
 گبارے ء کندگانی تہا بیگواہ بنت
 دُرس جنزگا انت
 بلینے
 زند ء کوسرک ء تہا
 تئی مہراگس کد ء ارز نے ہم بہانیت
 تہ زمین وتی بار ء
 آپسرے ء بوجیت

زمانگ پہوت
 لوگ جوڑنگا انت
 دست لچھے مین انت
 برے برے انچوگمان بیت
 کہ من انچ تو دوراں
 بلے بیگاہ و ہدے چہ کارء موکل گپت
 ۽ دستاں شودیت
 گڈا من دلجم باں
 کہ من و ہدے زری لنگاں
 ۽ تو چو مندریک ۽ منا پیڑا تگے
 بلے باندا
 زمانگ پدا کار ۽ بنا کنت
 ۽ دست لچھے مین بنت
 گڈا مونجاں مبو

بس کبس تہنا انت
 ادا نہ روج است نہ ماہ
 نہ آپ نہ سنگ
 کبس بنیادم ۽ واہشانی رنگ ۽
 دلکش انت
 ۽ آجوتی تئی کرمانی وڑاز بیانت
 پمشکہ من مدام
 وتی اندر ۽ کبس ۽ ڈن ۽ کشاں، چاراں
 ۽ تئی کرماں بندارہ کناں

ادا مردم مرگانی زبان ء ہبر کنتت
 ءو اب روج ء رحمان ء چکر انت
 ز مانگ ءوتی زہگانی آروس ء
 ادا آہگ لوٹ ات
 بلے تووتی چم بند کنتت
 ء آکشک ء گار بوت
 ہمیشکہ انگہ ادا
 گواتانی جیکبند سلامت انت
 ءتئی مہرانی مہلب
 منی سر جاہ ء سراو پتگ

اے شہر ء سپاہ پا تو انت
 ادا باد گیرانی ہشت چراگ انت
 ادا استال پتانی تھا کہ و بند انت
 اے منی لچھانی ہنکین انت
 ادا او ہشانی آس
 انگہ روک نہ بوتگ
 ادا گل ندرگ انگہ ہانگ انت

من و تاپلکت ات
 ع پدائی چماں مناشانت
 من مارمہر گے بوتان
 دنیا منی شوہازء
 تئی میداں اڑات
 آدینک گراگاں چت عوتی کدو ع برت
 ہمانت شپ کورانت
 من تئی چماں شوہازگایاں
 پلے پد مناشانت
 دانکہ من و تا
 بہ چتاں بہ ساہاں
 ع سرمدانے ع بکناں

جنگل ع و تا آدینک ع چارات
 ع من شہرے بوتان
 مرگاں سہوت جتہ
 ع ماراں چراگ داشتہ
 ہماروچی کہ سنگ سبز بوتگ اتنت

من چندے گلگ کشگ لوٹاں
 بلے ٹرساں
 چہ و تا
 چہ وتی اندرے آ تراپ ء چا گردے
 چہ ترا۔۔۔۔۔
 چہ ہماز بیائی ء
 کہ تئی اندرے رُ دیت
 ء ڈن ء ندرگاں رجان ء روت
 من ٹرساں
 بلے چندے گلگ شنگینگ لوٹاں

تئی مہراگس بانزلے بہ بیت
 من کپودرے بُو ت کناں
 ء ماہ کد و یے
 کد و ء تہادر چکے کشگ بیت
 در چک ء ساہگ ء
 آ زمان چیرگیجگ بیت
 ء استالانی پری
 گول سو تانی چراگاں
 مئے مہمان بنت
 ء اے شب تما و ہدی آ گاہ بیت
 دانکہ زمین تئی چمانی تہا
 پے وت آزمانے شوہاز بکت

شپ رچگ ء انت

چہ ہزار نیمگاں رچگ ء انت

ند دل نہ تاس نہ چم

شپ-----

ترمپ ترمپ ء زوال بُوگ ء انت

اگاں اے میتگ راپنے جوڑمہ بیت

گڈامن پہوت آپ ء ہوشامے جوڑکنناں

درچک اتوں جان شودگ ء انت

بلئے دمانے رند

وتی گداں ہار ء دست ء دینت ء چرے میتگ ء

رہادگ بنت

منی ساہگ سہتے پیسر

منی راستیں کش ء نشنگ ء وتا گوات کنگ ء ات

بلئے اتوں انچو میس اتگ کہ درہینگ ء انت

انچو کہ ارزن تالان بنت

انچو کہ بال کنگیں مرگانی پد

آہانی واتری ء اُمیت ء نلش انت

من چندے گلگ نلشگ لوٹاں

بس ہے گشگ لوٹاں

کہ پتو من لیزانی ہمینچو میتگ کہ آباد کنگ

آگل منی حاجتاں وتی ہنکین جوڑ کنگ انت

گلگ بس ہمیش انت

کہ تی زبانی منی لیز ء مارشتانی سرا

انچو پرچا ساہیل نہ بیت

انچو کہ تو گشخان ء سرا کئے

یک و ہدے ات
 کہ تو چرا گے اتنے
 غمن تئی لوٹ اتگیں دعایے
 نہ ترا پچھے عتلب ات
 غنہ منالیزے ع حاجت
 تو بے شمار رُژناتے

شپ رچگہ انت
 بلئے درپ نیست
 من وتی چٹماں داں ہما و ہدے چچ نہ کنناں
 دانکہ ترا منی و ابانی حاجت مہ بیت
 شپ رچگہ انت
 شپ شیرگ منی تو ارے پیشانی ع سر بوتگ انت
 من ترا بس ہے گشگ لوٹاں
 اگاں ترا و اب پکار بوت
 گڈاپسے روان مہ دئے
 بوجیکے دیم بدئے
 کہ شپ رچگہ انت
 عچہ ہزار نیمگاں رچگہ انت

ہمارو جء کہ من ترا دیست
 منا گمان بوت
 کہ شہر منی چمائی تہا تزا تلگ
 ع پدا اے حال کہ
 اے شہر وتی استالاں
 تی چمائی تہا شو ہازگ ع جہدء انت
 من لوٹ ات کہ ترا حال پدیاں
 بلئے تو گشت
 ہما و ہدء کہ تی الوتانی
 بانزل توام بنت
 تی آ زمان تی دست ء دیگ بیت
 بلئے چد ء پیش
 آ تراپ ء سر ء پُر
 تی پیشانی ء اوشتت

ع من بے کساس پُر زیمیر
 یک و ہدے ات
 کہ تو چرا گے اتے
 پدا ز مانگ ء مارا دیست
 ع ماچہ وتی آجوئی ء
 درا نڈیہہ کنگ بوتیں
 نوں مے چاریں آ تراپاں
 چم ء لیزانی دیوال انت
 بلئے چرے دیوالاں ہما دیم
 آجوئی
 گول تی رُژن ء منی زیمیراں
 مے و دار ء انت

چراگ ء آدم
شہرے ء دمک وت ماں وت
گوازی کنگا انت
مردم مٹینگ ء گوازی
ہر کس کہ گیشتر مردم بدل کنت
آسو بین بیت

چہ شب ء پُشت
نادراہیں بازارے ء رگانی تھا
وابانی دوائی ایررتچک بُوگا انت
بلتے شب ء چراگ ء نیام ء

تو کرار بُو
درچکانی چیرا تلگیں
زردیں تاکاں اگس بگندے
کہ پداسنر بُوگا انت
گڈاچ مہ گش
من کرار گپت
من ہچ نہ گشت
بلتے چہ من پیش
تئی الوتانی بانزل توام بوتنت
عئی آزمان
تئی دست ء دیگ بوت
تینوں مناوتی
تہت ء روان ء گنجے ء جاگہ بدے
دانکہ من ترا
تئی ہمرنگ ء ہم سندیں
استالے پیش بداراں

تئی برمشانی زیر کجا نکلش انت؟

من زمستانےء

پہ گرماگ ء آ یو کیس مرگاں

چینک رتچک ء اتاں

ء و ہد چو تگلیں اولاک ء

منی کش ء گون ات

من دیست کہ و ہد منی چمانی تہا دمیرگ ء انت

پدا من انچو دمیرتاں

کہ منی دست ء چینک

مرگ بوتنت ء بال اش کو

تہنائی -----

من اولی رندا دیست کہ تہنائی ء ساہ مان

ء منا گشگا انت کہ

نہ شہر است نہ دمک نہ گوازی

نہ بازار نہ واب نہ دوائی

ء ہمودا کہ گچ نیست

ترا ہمودا لوگ لوٹیت

ء شپ ء چراگ ء نیام ء

ہرچی کہ است ----- منی انت

ماسر پہ رندا تیں
چو کہ سستگیاں جو گئے مہرگاں
تو، من غز مانگ

.....
دانکہ اے شہرے
بیوانکلیں گواہی وتی چٹھاں پچ بکنت
ترمپ دریا تہا ایر کپنت
غدر وشم بدل بنت

.....
مردم کہ مردمے ء شوہاز ء در کپیت

اگس تو آدینکے بہ بے
سر رچے۔۔۔۔
ہنکینے بہ بے۔۔۔۔
اے کشک تراو اب ء نیل انت
گڈامن وتی ایو کی پدے گت
غوت چو برمش ء تے وپتاں
ز مانگ ء ادا کسہانی کا پرے بست
غسوتانی چراگ داشت انت
اگس روچے تئی سر بہ کپیت
تہ من اچ تو الم پُرساں
کہ تئی برمشانی زیر کجانش انت؟

زندگی گلوہے
 کہ موسمے دست ماں دست سرکنان انت
 ما نہ ہلوت کشت
 نہ چراگ بال دات انت
 اے واب چہ ہپت شپ ہمانیم پیداک انت
 من آزمانے
 نہ استال پولان نہ کپودر
 بس موسمے چاراں
 موسمے تھاوا بے
 وابے تھا دریکے
 غدریکے تھا تو

گڈاچہ و ہدے گسر بیت
 غز مانگ آئی پولے سر جنت
 تو شگوستے
 من وتی چم دستے کت غراہ کپتاں
 آجزیں و ہڈے کت دیان سر گپت
 جنزے سپرے انت
 سپرے جنزگے انت
 غمہرگ لیٹ و ران انت
 اے دمکانی تھا تہانی انت
 کہ سپرے دنز انت چو بتے اوشتانہ
 بس چندے دمان پش کپتہ
 ہو ر کہ بیت
 بتے پیشانی و درسیں نبشہ شودگ بنت
 گڈا شہرے بیوانکلیں چمائی گواہی سہرہ بیت
 غدر و شم بدل بنت